

– Как не мина, бе?

– Ето това мина. Хванах го.

– Брей, моя чак орел хванал. Къде го хвана?

– Ами, мина оттук и го хванах.

Той не казал, че хванал гарван, а орел.

– Добре де, добре! Ха вземи тези съдове, да ги напълниш с вода!

Отишъл на чешмата. Ни вода налял, нито нищо. Ламята ожаг-
няла.

– Чакай да видя оня какво прави.

На чешмата отишла. Казала:

– Хайде, бе! Какво правиш?

– Чакай, бе, ламя! Вода наливам. Но отивам до никъде – казва,
– и я изпивам.

– Хей! Чакай! Дай на мен!

Напълнила ги с вода ламята и понесла големите съдове. Тъкмо
стигнали до там и той казал:

– Знаеш ли? Дай да пием малко вода!

– Махай се! Ще изпием водата и пак трябва да ходя да наливам.

А тези големи съдове, изпиват ли се? Занесла ламята водата.

Казала:

– Хайде!

– Какво?

– Да съберем дърва, да печем.

– Хайде, бе.

Ламята чупила, чупила. Той едно дърво не можел да счупи. В
гжоба му имало конци. Завързал дървата с конците.

– Защо връзваш това?

– Да не седна едно по едно дърво да ти събирам.

Започнал да тегли.

– Недей! Остави! Ще дойдат тези хора и ще ни убият!

– Как да оставя! Ще дърпам – казал, – на камара ще ги направя.

– Недей! Недей! Аз ще събера дърва.

Отсякла една голяма камара дърва. Почнал да яде месо. Ламята
повече ядяла от него.

– Е, ти ще ядеш месото, а аз пак ще си остана гладен.

– Е, ти изяде овцата.

Яли, станали, тръгнали. Ламята отишла у майка си. Видяла я
майка ѝ и казала:

– Какво, ма?